

(báseň na motív verša 1. Samuelova 17:40)

Päť hladkých kamienkov, hľa, v potôčiku,

päť hladkých kamienkov v zátoky tichu!

„Načo sme?“ jeden ku druhému vraví.

„Na málo – na nič, brat, sa mi to javí.“

Vlečie sa čas, deň za dňom zas,

ako by navždy sem pribudli raz.

Kvetmi ak boli by, čo najveselšími,

isto by voľakto už odišiel s nimi;

veľkosť ak na stavbu vhodnú by mali,

potom by stavbári var' si ich vzali.

Čakajte, kamienky okrúhle, čisté,

dlho už skryté tu v osamení ste;

Boh schystal budúcnosť čo do vás samých,

vás, piatich kamienkov súcich, tých pravých.

Päť hladkých kamienkov, hľa, v potôčiku;

zostúpil Dávid a obzrel ich v mžiku,

pečlivo vybral ich, do piesku vsuté,

päť malých kamienkov, veľkých mu v ruke.

„Čuj!“ Aký pokrik – tam bitka je dnes;

smelo tie kamienky v boj dal sa niesť;

jeden z nich zvolil a založil v prak –

myslel bys', kameň že poletí tak?

Dopredu fičal, ale v sile nie svojej,

dopredu fičal z ruky pastierikovej,

rýchlo sťa šíp, sťa oštep rovno sa hnál,

za celý národ svoju rolu on hral.

V obrovo hrozivé udrel hrubé čelo,

vdol zrazil mocného muža – mŕtve telo.

Päťoro kamienkov v potoku hladkých –

s cťou v svätej Knihe Boh spomenúť dal ich.

Buď teda takým kamienkom, spokojným a nízkym,

v prúde zľutovania jeho držaný súc čistým,

ukrytým a hotovým, až keď si, pohľadiac, Pán Ježiš

teba zvolí použiť, kamienok z potoka, kde ležíš.

